לפני:	**כבוד השופט גיא אבנון**
המאשימה:	**מדינת ישראל** **באמצעות תביעות מרכז – שלוחת נתניה**

נ ג ד

הנאשם:	**אליק בן**
בשם המאשימה:	עו"ד לירן אוחיון
בשם הנאשם:	עו"ד יורם שפטל ועו"ד ג'קי סגרון

<u>גזר דין</u>

בהמשך להליך הוכחות שנוהל כמעט עד לתום פרשת התביעה, הגיעו הצדדים ביום 16.2.22 להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום לקולה, והנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא, לפי סעיפים 380 ו-29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהיגה ללא רישיון נהיגה - פקע מעל שנתיים עובר לביצוע העבירה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. הצדדים נותרו במחלוקת באשר לנפקותה של עבירת האיומים (סעיף 192 לחוק העונשין) שיוחסה לנאשם בכתב האישום המתוקן. לאחר שהעלו את טענותיהם ניתנה עוד באותו היום הכרעת דין משלימה, במסגרתה מצאתי לזכות את הנאשם מעבירה זו מחמת הספק. בדיון מיום 15.3.22 טענו הצדדים לעונש.

כתב אישום מתוקן

1. ביום 1.5.20 בשעות הערב הגיעו הנאשם ואחרים ברכב מסוג מרצדס בו נהג מי מהאחרים (להלן בהתאמה: המרצדס, האחרים) לצומת הרחובות הרצל ודיזנגוף בנתניה, שם עצר המרצדס באופן שחסם את נתיב הנסיעה ברחוב הרצל. הנאשם והאחרים ירדו מהמרצדס והחלו מתהלכים במקום. בחלוף דקות אחדות הגיע למקום טרקטורון מסוג RZR, בו נהג אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: הטרקטורון), עצר ברחוב הרצל בנתיב הנסיעה הנגדי למרצדס, ונהג הטרקטורון ירד ממנו וחבר לנאשם ולאחרים. בשלב זה חצה הנאשם את הרחוב, עלה על הטרקטורון ונהג בו, בהמשך הסתובב וחזר למקום. הנאשם עלה באמצעות הטרקטורון על המדרכה, נעצר אל מול בית עסק וירד מהטרקטורון. ראוי לציין כי הנאשם נהג בטרקטורון חרף העובדה שלא החזיק ברישיון נהיגה, אשר פקע עוד בשנת 2009.

כעבור מספר דקות הגיע למקום א"ג ברכב מסוג אאודי (להלן: האאודי), שם המתינו לו המתלונן, מ"א וט"ס. משנוכח א"ג לדעת כי המרצדס חוסם את נתיב נסיעתו, הוא ביקש מהנאשם

ומהאחרים לפנות את הדרך. בשלב זה החל להתפתח דין ודברים בין הנאשם לבין א"ג. בהמשך עלה מי מהאחרים על מושב הנהג במרצדס, והעמיד את מכוניתו בנתיב הנגדי לחניית האאודי. באותו הזמן לערך חצו המתלונן וט"ס את הכביש לכיוון רכב האאודי, זאת לאחר ששמעו צעקות והבחינו בנאשם ובאחרים בסמוך לא"ג. בשלב זה החל להתפתח דין ודברים בין הנוכחים במקום, במהלכו אמר הנאשם לט"ס "אני יהרוג אותך" (כך במקור – ג"א). או אז רץ הנאשם לעבר המרצדס, פתח את דלת הנוסע, הוציא משם חפץ שטיבו אינו ידוע למאשימה, ושם פעמיו בחזרה לרכב האאודי. בשלב זה אחז מי מהאחרים בנאשם וניסה לעצור בעדו.

הנאשם הצליח להיחלץ, ורץ במהירות לעבר האאודי כשהוא משתולל, עד שמי מהאחרים הצליח להרחיקו. הנאשם הצליח להשתחרר פעם נוספת, רץ במהירות לעבר המתלונן, חָבַר לאחר, וביחד היכוהו השניים נמרצות בפניו בידיהם. כתוצאה מהתקיפה נשבר אפו של המתלונן והגיר דם, והוא סבל מהמטומה בעינו. הנאשם ניסה להמשיך ולהכות את המתלונן, אך הדבר נמנע ממנו כשמי מהאחרים אחזו בו ועצרו בעדו, זאת בעוד שהלה השתולל וניסה לשוב ולהיחלץ מידיהם. למחרת הגיעו שוטרים לבית מגוריו של הנאשם כדי לעכבו, אז נמצא האחרון נוהג ברכב ביציאה מחניון ביתו, שוב, ללא רישיון נהיגה.

טיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה הפנה למוצגים שהוגשו במהלך שמיעת ההוכחות, כאלו שתיעדו את מעשיו של הנאשם ואת הפגיעה הפיזית במתלונן. הוא עמד על חומרת מעשיו של הנאשם, שנהג (תרתי משמע) בבריונות בטבורה של עיר, חסם את נתיב הנסיעה משל היה מדובר בשטח הנתון למרותו, ותקף את המתלונן אך בשל העובדה כי חברו העלה בדעתו לפנות אליו ולחבריו בדרישה לפנות את נתיב הנסיעה. ב"כ המאשימה עמד על עוצמת הפגיעה בשלמות גופו ונפשו של נפגע העבירה, על הפגיעה בסדר הציבורי ובביטחונם של הנוסעים והעוברים בדרך, ועל התנהלותו פורעת החוק של הנאשם שנהג פעמיים מבלי שהחזיק ברישיון נהיגה. הוא הציג פסקי דין להמחשת הענישה הנוהגת, וביקש לקבוע מתחם ענישה בין 8-18 חודשי מאסר בפועל. בגזירת העונש בתוך המתחם ביקש לזקוף לטובתו של הנאשם את תיקון כתב האישום לקולה והודייתו במיוחס לו, ולחומרה את עברו הפלילי המכביד – לחובתו 7 הרשעות קודמות בגינן ריצה עונשי מאסר, לרבות עונש מאסר ממושך בן 6.5 שנים, כשאך לאחרונה השתחרר ממאסר בגין עבירות סחיטה ואיומים. סופו של דבר ביקש לגזור על הנאשם מאסר שלא יפחת משנה בפועל, מאסר על-תנאי, פיצויים למתלונן ופסילת רישיון הנהיגה בפועל ועל-תנאי.

ב"כ הנאשם הלינו כנגד הימשכות ההליך, אשר נגרמה לטענתם בעטיה של המאשימה, שסירבה במהלך הדרך לתקן את כתב האישום באופן בו תוקן לבסוף. לטענתם, הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן כבר בחקירתו במשטרה. ב"כ הנאשם טען כי מבלי לחזור בו מההודיה בביצוע מעשה האלימות בצוותא עם אחר, לא ניתן לייחס לנאשם באופן אישי את גרימת החבלה למתלונן. לשיטתו, משטרת ישראל פעלה באופן פגום כשלא השכילה להעמיד לדין את שותפו של הנאשם לביצוע העבירה, נתון המצדיק להקל במידה ניכרת בעונשו של הנאשם. אף הוא הפנה לפסקי דין להמחשת מדיניות הענישה, וביקש לקבוע מתחם עונש בין 3-9 חודשי מאסר בעבודות שירות. הואיל ולעת הנוכחית הנאשם נתון במעצר בגין כתב אישום אחר, ומכיוון שבשל כך נבצר ממנו לבצע עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, ביקש להקל באופן משמעותי בעונשו של הנאשם, תוך התחשבות בכך שריצוי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח קשה משמעותית מאשר ריצוי מאסר בעבודות שירות. באיזון הראוי ביקש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל שלא יעלה על 4 חודשים.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער "על מה שקרה", וטען כי הדבר לא יישנה.

3. בתום הדיון לא עלה בידי הצדדים להודיע על הסכמות באשר לתקופת המעצר שיש לנכות מעונש המאסר, ומשכך הגישו השלמות בכתב בצירוף אסמכתאות. ב"כ הנאשם ביקשו לנכות את ימי מעצרו של הנאשם מיום 2.5.20 – 11.6.20 ומיום 30.12.20 – 20.4.21, ולהתחשב בתקופות המעצר בפיקוח אלקטרוני מיום 11.6.20 – 30.12.20 ומיום 20.4.21 – 22.12.21. ב"כ המאשימה, מנגד, טענו כי מתקופת המאסר יש לנכות אך ורק את תקופת מעצרו של הנאשם מיום 2.5.20 – 11.6.20, עד אשר נעצר בפיקוח אלקטרוני. ביום 9.9.20 נעצר הנאשם בהליך אחר, בגינו נדון בהמשך למאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 9.9.20, ממנו השתחרר ביום 20.4.21. במועד זה נעצר שוב בפיקוח אלקטרוני עד 1.7.21, כשבהמשך נעצר שוב בתיק אחר, במסגרתו הוא נתון כיום במעצר עד לתום ההליכים.

דיון

מתחם העונש ההולם

4. פעם אחר פעם נאלצות מערכות אכיפת החוק לדון בעניינם של אלו הנוטלים את החוק לידיהם, ומנסים להסדיר סכסוכים בדרכים אלימות. שוב ושוב מבהירים בתי המשפט כי לא יהיו סובלניים לעבירות מסוג זה, וכי אלו שיימצאו אשמים בדין ייענשו במלוא החומרה. לענייננו

מדובר באלימות בדרך – קשה, ברוטלית, מסוכנת ומאיימת. הנאשם וחבר מרעיו חסמו כביש מרכזי, ביקשו לעשות בו כבשלהם, וכל חטאו של המתלונן – שהֵהין להתקומם ובצוותא עם חברו ביקש כי הללו יפנו את הדרך. הנאשם הגיב בפראות, מיהר לרכב, הוציא משם חפץ שטיבו אינו ידוע, וניסה לחזור בכיוונו של המתלונן. מי מחבריו של הנאשם ניסה לעצור בעדו, אך הלה הצליח להשתחרר ושעט פעם נוספת בכיוונו של המתלונן. שוב עצר בעדו אחד מחבריו של הנאשם, אלא שזה הצליח גם הפעם להשתחרר, אז תקף את המתלונן בצוותא עם אחר, הפליא בו את מכותיו והסב לו חבלות כמפורט בכתב האישום. חלק מחבריו של הנאשם פעלו להרחיקו מהמתלונן, תוך שהנאשם המשיך להשתולל.

התנהגותו של הנאשם פרועה, אלימה, חסרת מורא. מעשיו חמורים, תוצאותיהם קשות, ועלולות היו להיות חמורות יותר. הנאשם לא עשה אמנם שימוש בחפצים, אך פעולותיו בצוותא עם אחר מקימות משנה חומרה. השניים חבטו בראשו של המתלונן – מהאזורים הרגישים ביותר בגוף האדם. אפו נשבר ועינו נפגעה, ודומה כי אך במזל לא נפגע באורח קשה יותר. נקל להניח כי האירוע הותירו מצולק נפשית. הנאשם במעשיו נטל תפקיד מרכזי של יוזם האלימות, והעובדה כי בסופו של יום לא עלה בידי המאשימה להעמיד לדין את שותפו, אין בה כדי להפחית מחומרת מעשיו, או להביא להקלה בעונשו. ממילא לא הוכיחה ההגנה את טענתה כי משטרת ישראל התרשלה בתפקידה, בפרט בשעה שהנאשם ביקֵר להודות במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, תוך ויתור על טענות הגנה שלשיטתו עמדו לו. אשר לטענת ההגנה כי הנאשם לא היה זה שחבל באופן ישיר במתלונן, מוטב היה לה אלמלא נטענה. הנאשם הודה בביצוע העבירות, הודאה ממנה לא ביקש לחזור: "מיד ובסמוך הצליח הנאשם להימלט מידיו של האחר, רץ במהירות לעבר המתלונן, ומשהגיע אליו חבר הנאשם לאדם אחר וביחד היכוהו נמרצות בידיהם בפניו. כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל..." (סעיפים 15-16 לכתב האישום המתוקן). למעלה מן הצורך, מבצע עבירות כשותף, בצוותא עם אחר, כמוהו כמבצע עיקרי.

עוד פגע הנאשם במעשיו בציבור הנוסעים והעוברים בדרך, אשר נאלצו להיחשף לאלימות קשה בלב העיר, אירוע מפחיד וטורד מנוחה. האלימות שלוחת הרסן של הנאשם מתיישבת עם האופן בו בחר לנהוג ברכב, פעמיים, חרף העובדה שמזה שנים רבות איננו מחזיק ברישיון נהיגה, ובכך סיכן סיכון של ממש את הנוסעים והולכי הרגל שהיו בדרכו. גם מכאן אנו למדים ששמירה על החוק איננה נר לרגליו של הנאשם.

5. למדיניות הענישה בעבירות אלימות בדרך ראו, מבין רבים:

(-) רע"פ 8388/19 עומר שלאעטה נ' מדינת ישראל (18.12.19). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, ובנהיגה בפסילה וללא ביטוח. במהלך נסיעה במסגרתה נהג המבקש ברכב, נתגלעה מחלוקת באשר למתן זכות קדימה בינו לבין המתלונן שנהג ברכב סמוך. בעקבות המחלוקת גידף המבקש את המתלונן, ניגש למכוניתו, פתח את דלת הרכב ומשך אותו החוצה. אז היכה בראשו במכות אגרוף, דחף אותו והפילו, ובעט בו בעודו מנסה להתרומם מהרצפה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות והוא נזקק לטיפול רפואי, וכן נגרם נזק למשקפיו ולמכשיר הטלפון שלו. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 6-12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש 8 חודשי מאסר בפועל, בתוספת הפעלת מאסר על-תנאי, חלקו במצטבר וחלקו בחופף, כך שסך הכל נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי, פסילת רישיון נהיגה, ופיצויים בסך 10,000 ₪ למתלונן. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, תוך שנקבע כי העונש שהושת עליו "מקל מאוד". בקשת רשות ערעור נדחתה.

(-) רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.18). המבקש הורשע בהתאם להודאתו באיומים, תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין ונהיגה בפסילה. ביום האירוע נהג המבקש ברכב. המתלונן, בן כ-17, חצה את הרחוב בנתיב נסיעתו ונכנס למכוניתו של אביו. המבקש עצר את הרכב בו נהג, ניגש למתלונן וצעק עליו לצאת מן המכונית. הוא החל לגדף את המתלונן, ותקף אותו בשלושה אגרופים בפיו, באפו ומתחת לעינו, ואיים עליו כי "אם אני אראה אותך עוד פעם אחת, אתה תקבל בוקס". כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות בפניו, כאב ראש ושיניים, סחרחורות וקשיי נשימה מהאף, והוא נזקק לטיפול רפואי בבית חולים. בית משפט השלום קבע מתחמי ענישה נפרדים: בגין עבירות האלימות בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר, ובגין הנהיגה בפסילה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנת מאסר. סופו של דבר גזר על המבקש שנת מאסר בפועל, המורכבת מ-8 חודשי מאסר בגין עבירות האלימות ו-4 חודשים במצבר בגין הנהיגה בפסילה. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור. בית המשפט העליון קבע כי הגם שיש טעם בטענתו, לפיה היה נכון לקבוע מתחם ענישה אחד משותף לעבירות בהן הורשע, ממילא העונש שנגזר עליו איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים. "אדרבה – חסד עשה עימו בית משפט השלום אשר גזר עליו עונש מקל ביחס לעבירות שביצע. התופעה המתפשטת כנגע רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה".

6. עיינתי בפסקי הדין שהגישו ב"כ הצדדים, רובם של הערכאות הדיוניות, ולא מצאתי כי יש באיזה מהם לשנות מהממצאים באשר למדיניות הענישה הנוהגת. בהתחשב בשיקולים עליהם עמדתי לעיל, תוך שנתתי דעתי להוראות סעיפים 40ג ו-40ט לחוק העונשין, מצאתי לאמץ את המתחם לו עתרה המאשימה, קרי, בין 8-18 חודשי מאסר בפועל.

קביעת העונש המתאים לנאשם

7. לזכותו של הנאשם זקפתי את הודייתו במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, גם אם בשלב מתקדם של ההליך, תוך שנתתי דעתי לכך שכתב האישום תוקן רק לאחר שהצדדים הגיעו לעמק השווה, הן באשר לעובדות והן באשר להוראות החיקוק. לחובתו של הנאשם עברו הפלילי המכביד. ניכר כי הרשעותיו הקודמות והעונשים שנגזרו עליו, חלקם עונשי מאסר משמעותיים וממושכים, לא נתנו בו אותותיהם. הנאשם נהג כעבריין פרוע, כמי שהמתלונן ושכמותו צריכים לסור למרותו, שאחרת יחושו בנחת זרועו. על בית המשפט להעביר מסר, כי דרך האלימות המוכרת היטב לנאשם (כעולה מגיליון הרישום הפלילי – עת/1) לא תסכון ולא תזכה להגנות, וכי ידו של החוק תהיה לעולם על העליונה. בקשתה של המאשימה – להסתפק בשנת מאסר בפועל, לבטח איננה מחמירה, וייתכן שהיה מקום לעתור לעונש חמור יותר. בצד זאת, לא זה המקום בו יעמיד עצמו בית המשפט קטגור מן הקטגור. אשר לעונשים הנלווים, מקובלת עליי עמדתה של המאשימה, לפיה יש לגזור על הנאשם עונשי מאסר על-תנאי מרתיעים, בצד פיצוי הולם לנפגע העבירה, ופסילת רישיון הנהיגה של הנאשם – הן בפועל והן על-תנאי. במחלוקת שנפלה בין הצדדים באשר לניכוי תקופת המעצר, צודקת המאשימה בטענתה כי אין לנכות בכפל את תקופת המעצר אשר נלקחה בחשבון בגזירת עונשו הנאשם בהליך אחר – ת"פ (נתניה) 54069-09-20 (גז"ד מיום 8.4.21). ההלכה בסוגיה זו חד-משמעית, וראו למשל ע"פ 4185/19 מוחמד בשתאוי נ' מדינת ישראל (17.3.20, פס' 14). תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני לא תנוכה מן המאסר, אך התחשבתי בה במסגרת קביעת העונש. ראו ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.16). המאשימה לא ביקשה לגזור על הנאשם קנס כספי או התחייבות, ומשכך ייפקד רכיב עונשי זה מגזר הדין. אשר לטענת ההגנה כי לו היה משוחרר ממעצר, יכול היה לרצות את עונשו בעבודות שירות, זו ממילא איננה רלוונטית, בהינתן תקופת המאסר שתיגזר עליו. למעלה מן הצורך, אין בידי לקבל את הטענה לפיה נתון זה כשלעצמו מצדיק הקלה בעונשו של הנאשם. אם כבר, אין לו לנאשם להלין אלא על עצמו על כך שהוא נמצא מנהל את משפטו (בשלב זה של ההליך) מבין כותלי בית המעצר.

8. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת מעצרו של הנאשם מיום 2.5.20 – 11.6.20, ובמצטבר לכל עונש מאסר אחר שהוטל עליו.

ב. 8 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.

4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, או נהיגה בפסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה.

ג. פיצויים בסך 10,000 ₪ אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.5.22 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מידי. ב"כ המאשימה ימסור את פרטי החשבון של המתלונן במזכירות בית המשפט.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנה. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט.

ה. הנאשם יפסל מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים, ואולם הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם יעבור תוך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסר עבירה של נהיגה בפסילה או ללא רישיון נהיגה.

<u>זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.</u>

ניתן היום, ד' ניסן תשפ"ב, 05 אפריל 2022, במעמד הצדדים.

גיא אבנון, שופט